

Když jsem vložil veškeren náklad na břeh, byl bych nejráději ote-
vřel především soudky s prachem a prach vynášel po částech, abych si
usnadnil práci, ježto soudky byly příliš těžké. Dříve však jsem postavil
malý stan z plachty a několika tyčí, které jsem k tomu účelu připravil.
A do toho stanu jsem snesl všecko, čemu by déšť nebo sluneční úpal
uškodily. Prázdnými sudy a bednami jsem obklopil stan kolem dokola,
abych jej uchránil před náhlým útokem ať už lidí, nebo šelem.

Opatřiv všecko, zatarasil jsem vchod z vnitřku prkny a zvenčí jsem
nastavil prázdne bedny. Potom jsem prostřel na zemi peřinu, k hla-
vě jsem si dal dvě pistole, přiložil nabitou pušku a poprvé jsem ulehl
do postele. Znaven a unodán spal jsem po celou noc velmi dobře; neboť
především noci jsem sotva zdířím a ve dne jsem pracoval těžce, zaměstnan
záchranou věcí z lodi.

Měl jsem snad největší skladiště, jaké kdy kolem sebe nakupil jediný
člověk. Ale nebyl jsem spokojen, domnívaje se, že bych měl zachránit
všecko, co se dá, pokud loď nebude rozbita. Každého dne za odlivu jsem
se tedy vypravil k lodi, vynášeje odtud to nebo ono. Při třetí návštěvě
jsem odnesl všecko lodní výstroj; všechna tenčí lana i provazy, kus plát-
na určený pro správků plachet, i soudek zvlhlého prachu. Větší plachty
jsem rozstříhal, ježto bych v celku jich sotvakdy potřeboval, a po čas-
tech jsem odnesl všecky od první do poslední.

Ale jak jsem se zarádovoval, když jsem asi po šesti takových výpravách,
kdy jsem se již nedomníval, že bych v lodi našel ještě něco prospěš-
ného, objevil pojednou velkou bečku chleba, tři slušné soudky rumu
nebo kořalky, bednu cukru a soudek výrazkové mouky. To mě překva-
pilo, ježto jsem se nenařadil, že bych našel ještě více potravin mimo ony,
které byly již rozmočeny. Bečku jsem hned vyprázdnil, a zabaliv chléb
do rozstříhaných plachet, dopravil jsem všecko šťastně na břeh.

Nazítí jsem se vydal na loď znovu. Všecky volné předměty jsem
již odvezl; i počal jsem přetínat kotevní lana na menší kusy, abych jimi
pohnul. Tak jsem dopravil dva kotvičníky a tlusté lano i s železnými
háky na vor, který jsem udělal z kusů slepého a vratiplachtového ráh-
na. Obtíživ pak plavidlo ještě jiným podobným nákladem, dal jsem
se na zpáteční cestu. Ale štěstí mi již nepřálo. Přetížený vor se nedal
ovládat, takže když jsem se dostal do zátočky, kde byl můj přístav, neří-
dil jsem plavidlo dosti obratně, i zvrátilo se a se vším všudy mě vyklo-
pilo do vody. V nebezpečí jsem nebyl, poněvadž k břehu bylo blízko,
zato však valná část mého nákladu byla tatam a s ním všecko železo,
od něhož jsem si sliboval mnoho užitku. Když pak příliv opadl, zane-
chal většinu provazců a trochu železa, což jsem s nesmírnou námahou
vylovil z vody a vytáhal na břeh. Touto prací jsem se úžasně znavil.
Poté jsem neustal ve svých výpravách, dokud jsem neodvezl všecko,
co se dalo.

Za třinácte dnů svého pobytu na ostrově jsem vystoupil jedenáct-
krát na palubu vraku a za ten čas jsem odvezl všecko, čeho se dovedou
zmocnit dvě lidské ruce. Kdyby příznivé počasí bylo vytrvalo, věru že
bych kus po kuse rozebral a odplavil celou loď. Připravoval jsem se pod-
vanácté na cestu, když se vítr počínal zdvíhat. Přesto jsem se za odlivu
pustil k lodi. Domníval jsem se, že jsem už kajutu dokonale vyprázdnil
a že už tam nic nenajdu. Přece však jsem objevil ještě pouzdro s několi-
ka břitvami, velké nůžky a hromádku nožů a vidliček. V jiném pouzdru
jsem našel asi třicet šest liber šterlinků v rozličné měně, evropské i bra-
zilské, zlaté i stříbrné.

Usmál jsem se při pohledu na ty peníze: „Bědné smetí, co s tebou,“
zvolal jsem. „Nestojíš mi ani za to, abych se pro tě shýbal. Jediný nůž je
mi dražší než celá hromádka tvého zlata. Jsi nadobro k ničemu. Lež si
tu a klesni ke dnu jako věc nehodná záchraný!“ Ale rozmysliv se, zdvi-
hl jsem je přece. Zabalil jsem všechno do kusu plachty a počal jsem
vázat nový vor. Zatímco jsem pracoval, zachmuřilo se nebe, zdvihl se
vítr a ve čtvrt hodině foukalo ostře od pobřeží. Rozvázal jsem, že musím